

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/252/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5709206008
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5709206008.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa P. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom M. - J., Q. A. XXXX/XX, zastúpeného JUDr. Jánom Reptišom, advokátom so sídlom v J. nad I., G. M. A. X proti odporcovi Petrovi Hajčíkovi, s miestom podnikania Martin, Jána Šimka 4780/9, IČO: 33 926 069, zastúpenému Mgr. Petrom Gilanom, advokátom so sídlom v M., C. X, v konaní o zaplatenie 5 040,- eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Martine, č.k. 10C/193/2009-304 zo dňa 3. apríla 2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol (III.), ako aj vo výroku o náhrade trov konania (IV.) **z r u š u j e** a v týchto častiach mu vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

V ostatných častiach, pokiaľ bolo konanie medzi účastníkmi čiastočne zastavené (I.) a odporca zaviazaný uhradiť navrhovateľovi sumu 876,- eur s príslušenstvom (II.), odvolaním nenapadnutých, **p o n e c h á v a** rozsudok prvostupňového súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Martine, po tom, čo zastavil konanie medzi účastníkmi v časti o zaplatenie 1 512,- eur s príslušenstvom, zaviazal odporcu uhradiť navrhovateľovi sumu 876,- eur spolu s 9 % úrokom z omeškania za obdobie od 15. 10. 2011 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku uplatneného nároku návrh navrhovateľa zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Pri rozhodovaní vo veci vychádzal z vykonaného dokazovania, z ktorého mal preukázané nároky navrhovateľa titulom stravného v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách vo výške 876,- eur. Aj keď väčšina pracovných ciest nebola preukázaná, ani vyúčtovaním pracovnej cesty na základe cestovného príkazu zamestnávateľa, ani záznamami v evidencii prevádzky jednotlivých motorových vozidiel, ktoré boli používané pri vykonávaných pracovných cestách, súd v záujme spravodlivého usporiadania vzťahu medzi účastníkmi a za situácie, keď zamestnávateľ nedokázal súdu predložiť evidenciu, ktorú podľa zákona mal viesť, vychádzal z dôkazov, ktoré predložil navrhovateľ a tiež zo svedeckých výpovedí svedkov, ktorí sa vyjadrovali k tomu, ako dlho obvykle trvala pracovná cesta z Martina do Mníchova a späť. Z výpovedí väčšiny svedkov vyplynulo, že cesta od prekročenia slovenských hraníc trvala do Mníchova minimálne 6 až 8 hodín a toľko zhruba aj cesta späť po opätovné prekročenie hraníc medzi Slovenskom a Rakúskom. Je preto nutné predpokladať, že navrhovateľ sa zdržiaval v zahraničí minimálne 6 až 12 hodín, z toho čiastočne na území Rakúska a zväčša na území Nemecka, kde sa nakladal alebo vykladal tovar pre firmu Krauss Maffei. Podľa presvedčenia súdu by teda navrhovateľovi malo pri zahraničných cestách za predpokladu, že nebol preukázaný pobyt v zahraničí nad 12 hodín, byť poskytnuté stravné v zmysle ust. § 13 ods. 4 písm. b/ zákona o cestovných náhradách vo výške 50 % základnej sadzby, ktoré bolo v danom období rovnaké pre Rakúsko i Nemecko, teda 45,- eur.

Pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 150 ods. 1 O.s.p. a nepriznal odporcovi, ktorý bol v konaní úspešnejší, náhradu trov, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že samotný odporca nevedol riadnu evidenciu o dochádzke navrhovateľa o jeho pracovných cestách, čo viedlo napokon k zamietnutiu návrhu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhovateľ. Žiadal napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie dôvodiac tým, že rozsudok prvostupňového súdu je nepreskúmateľný. Závery súdu sú protirečivé, i neúplné, keď z neho nie je možné ustáliť, akou úvahou sa riadil pri priznávaní nároku, keď krátil uplatnený nárok na jednu polovicu za jazdy, ktoré logicky nebolo možné vykonať bez toho, že by sa v zahraničí zdržiaval dlhšie ako 12 hodín. V roku 2008 súd uznal 5 jász v plnej výške nad 12 hodín, v roku 2007 už len 3 jazdy nad 12 hodín. Pokiaľ zo strany súdu došlo ku kráteniu náhrady stravného o 50 %, a to v roku 2007 za 14 jász a v roku 2008 za 10 jász, z napadnutého rozsudku absolútne nevyplýva, akými úvahami sa súd pri takomto krátení riadil. Pokiaľ i boli vypočutí svedkovia, ktorí ohrančili dĺžku trvania pracovnej cesty rôznymi časmi, ani u jedného zo svedkov nevyplývalo, že by služobná cesta do Mníchova a späť s pobytom mimo územia SR bola kratšia ako 12 hodín. Do cesty podľa jeho názoru nemožno počítať len čas, ktorý strávil za volantom. Keby uvažoval v intenciách prvostupňového súdu, išlo o vzdialenosť mimo územia SR v dĺžke 1100 km, pričom je nútený v takomto prípade spraviť minimálne jednu bezpečnostnú prestávku a už v tom momente sa predlžuje cesta o polhodinu a tiež pobyt v zahraničí. Keby prekračoval hranice o 24,00 hod. alebo o 24,30 hod., podľa tohto ideálneho výpočtu by prišiel do Mníchova o 6,00 hod., minimálne 1 hodinu by musel čakať, kým otvorí firmu a začnú s pracovnou činnosťou.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal rozsudok prvostupňového súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňový súd podľa jeho názoru vykonal vo veci dostatočné dokazovanie a správne rozhodol. Svedkovia M. F., O. O. a Z. M. vo svojich výpovediach potvrdili, že cesta do Mníchova a späť nemôže trvať 12 hodín, a preto prvostupňový súd prihladajúc na túto skutočnosť správne vo veci rozhodol. V prípade úspechu uplatnil si trovy odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 O.s.p.) rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Občiansky súdny poriadok v ust. § 157 ods. 2 okrem iného ukladá súdu v dôvodoch svojho rozhodnutia uviesť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých konkrétnych dôkazov mal tieto skutočnosti preukázané, prečo neprihladol na iné dôkazy a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. Súd je zároveň povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo zrozumiteľné a presvedčivé.

Ak nepostupuje v zmysle vyššie uvedeného, svojím postupom vždy odníma účastníkovi možnosť konať pred súdom, lebo tento sa nemôže proti takémuto rozhodnutiu zákonným spôsobom brániť, najmä s prihľadnutím na ust. § 205 O.s.p. a môže vysloviť len nespokojnosť s takýmto rozhodnutím vo všeobecnej rovine a odvolací súd v takomto prípade musí vždy napadnuté rozhodnutie zrušiť, i keby bolo inak správne pri správnom zdôvodnení.

Zákon nepredpisuje, ani predpisovať nemôže pravidlá, z ktorých by sa malo vychádzať ako pri hodnotení jednotlivých dôkazov, tak pri hodnotení ich vzájomnej súvislosti. Podstatou zistenia skutkového stavu veci je v tomto prípade úsudok sudcu o tom, ktoré z rozhodných a sporných skutočností sú pravdivé, t.j. ktoré z nich bude sudca považovať za preukázané s právami získanými vykonaním jednotlivých dôkazov. Na druhej strane je ale potrebné zdôrazniť, že súd je povinný každý dôkaz, ktorý vykoná, urobiť predmetom svojich úvah a hodnotení, lebo ak tak neurobí, zaťažuje svoje rozhodnutie prejavom ľubovôle a takéto rozhodnutie potom pôsobí arbitrárne. Vykonaný dôkaz nemožno v rozhodnutí, resp. v jeho odôvodnení opomenúť vyhodnotiť len preto, že sám o sebe je v rozpore s tým, čo súd s ohľadom na svoje závery vyplývajúce z iných dôkazov pokladá za skutočnosť preukázanú. Takéto opomenutie princípom právneho štátu nezodpovedá a je zjavným porušením kogentne uloženej povinnosti v rozhodnutí vyložiť, akými úvahami sa súd riadil pri hodnotení dôkazu, keď tú-ktorú konkrétnu skutočnosť považoval za preukázanú.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je potom potrebné prisvedčiť navrhovateľovi v tom, že z rozhodnutia prvostupňového súdu nie je zrejmé, ktorými konkrétnymi skutočnosťami sa riadil, ak ustálil dĺžku trvania služobnej cesty navrhovateľa rozdielne a v niektorých prípadoch mu priznal náhradu vo výške 50 %. Ak konštatuje, že „väčšina svedkov“ túto skutočnosť potvrdila, z jeho rozhodnutia by potom malo byť zrejmé, z ktorých konkrétnych svedeckých výpovedí vychádzal a z akých dôvodov neprihliadol na výpoveď ostatných svedkov, ktorí potvrdili skutočnosti uvádzané navrhovateľom. Súd síce v rozhodnutí cituje výpovede jednotlivých svedkov, ale tieto už nepodrobil hodnoteniu a už z tohto dôvodu musel odvolací súd jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu vyhodnotiť výpovede svedkov, týkajúce sa dĺžky trvania služobnej cesty v zahraničí. Z jeho rozhodnutia by malo byť zrejmé, tak ako je to už vyššie uvedené, prečo neprihliadol na výpovede tých svedkov, ktorí potvrdili dĺžku trvania zahraničnej služobnej cesty nad 12 hodín, tak ako to napokon tvrdí i navrhovateľ. Bez povšimnutia nemožno ponechať ani skutočnosť, keď jednotliví svedkovia sú buď bývalými alebo súčasnými zamestnancami odporcu a tzv. matematické vyjadrenie svedeckých výpovedí nemôže preukazovať tú-ktorú rozhodujúcu skutočnosť.

V situácii, keď odporca - zamestnávateľ si neplnil svoje zákonné povinnosti a nebol schopný súdu preukázať výpisy zo služobných ciest, ani dochádzku zamestnancov, ako i s prihliadnutím na rozpory vo výpovediach svedkov, by mal súd v ďalšom konaní zisťovať objektívnu dĺžku trvania služobnej cesty, a to i prostredníctvom iného autodopravcu, poprípade prostredníctvom združenia autodopravcov, ktorí môžu súdu ozrejmiť dĺžku trvania zahraničnej služobnej cesty z Martina do Mníchova a späť pri optimálnom dodržaní bezpečnostných prestávok, ako i pri zohľadnení nakládky a vykládky tovaru. Nemôže byť totiž ani na ujmu zamestnávateľa, ak zamestnanec zo subjektívnych dôvodov výrazne prekročí dĺžku trvania služobnej cesty, a preto ani dôkazy predložené navrhovateľom (telefónne výpisy a podobne) ešte sami o sebe nemusia byť relevantné pre posúdenie dĺžky trvania pracovnej cesty.

Keďže zo strany odporcu odvolanie podané nebolo, odvolaciemu súdu neprislúchalo preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti, ani v časti zastavenia konania, voči ktorým odvolanie navrhovateľa nesmerovalo, a preto odvolací súd v tejto časti ponechal rozhodnutie prvostupňového súdu nedotknuté.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí

(§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.